
MARIJIKIN

OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI LIST
ZA NAŠO MLADINO.

Oktober 8.

1934

Štev. 10.

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrežlje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: Kletki Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

Naš spomin na 1900 letnico Jezusove križne smrti.

Na sredi vasi nam stoji kapelica, Srci Jezusovomí posvečena. V njej se oltar Srca Jezusovoga blišči, pred njim pa naša mladina kleči. V poniznosti kleči i goreče časti Srce Jezusovo i Marijinov z vrelimi molitvami i pobožnimi pesmami. Na nas pa gleda dolí sv. Jezušekova Mala Trezika i nam ponúja svoje rožice, ki jih v rokaj drži. Doblmo je pa, če ostanemo čisti na duši i telu. O kak srečni smo mi zdaj, ka smo po dugom čakanji dobili, ka smo tak jako želeli, kapelico Srca Jezusovoga.

Litrop Štefan, mladenec iz Renkovec.

Pismo našoj mladini.

Radi bi znali, koliko vas žive. Od mrtvih na spítavlemo. Teh je teliko, ka celoletni Ogračeki ne bi zadostívali za objavo njihovih imen. Mladina nam je vmrla. Oča se ne gene, če njemi sin ponoči okoli hodi i pride domo mrtev: oklajen z smrtnim grehom. Mati vñrodugo molí čislo, ešče k prečiščavanji večkrat stopi, a ne gene nikaj dosta zato, če ma hči zuanje i dopústi, ka hodi ponoči vñ si gučat z dečkom. Ešče menje jo gene, če hči z zamazanov, nečistov, mrtvov dušov pride notri, naj si jo dečko samo vzeme. Mrtev dečko! Mrtva dekla! A tñdi stariše mrtvi na duši. Nikaj ne valaja takšimi starišam njihovih pobožnosti, njim ne prinašajo duševnoga življenja, ki sami radi ali po nemarnosti dopúšćajo, da njim deca smrtno grešijo. Sami si stem isti greh nakopajo. Kristuša križajo prvi mladina, a križ i cveke i klepača pa njoj dajo v roke stariše, ki njim ne branijo smrtnoga greha. Oboji so v krivici, nad obojimi je točila bridke skuze Bl. Dev. Marija, Mati sedmere žalosti. Pa je še toči. Toči po svetloj Matericekvi, njenih slugaj i vernih ovcaj, ki objokavajo te nesrečne stariše z njuvov nesrečnov decov. Največ naše mladine blodi. Nema cila i namena za življenje, za srečo, za čast, ki je edina, za srečo božo i čast božo. Nečisto vživanje, pijančúvanje, gizda, posvetnost i skrajna mlaćnost je deo večine z med naše mladina. Pa majo tñdi ti dečki i te dekle nemrtelne duše. Tñdi ta mladina ma prostor pripravljen v Srci Jezusovom, pod

MARIJIKIN OGRAČEK

Namen Marijikinoga Ogračka je: 1. po zgledu Marijikine mladosti vzgojiti našo mladino na tolažbo Srci Jezušovomi i 2. z čistimi dohodki podpirati sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči.

Mladini.

VI.

Duhovno vodstvo.

V duhovnom življenji je velkoga pomena duhovno vodstvo. Inaš potrebüje majstra, da ga vči i vodi; vučenec potrebüje vučitelja; duhovno življenje pa potrebüje vodnika. I kelko bole je duhovno življenje zvišeno nad vsakšim zemelskim i človečim poslom, tem bole potrebüje vodstva.

V zadnjoj številki smo že pisali na kratko od duhovnoga vodstva i smo pokazali v kom je duhovno vodstvo, kakše more biti; ali je potrebno i komi je Bog podelo vodstvo duš i njüvoga življenja. — Vse to je povedano splošno — načelno. Potrebno pa je, ka duhovno vodstvo ešče pogledamo imalo od bliže i bole podrobno.

1. Vodstvo duš je dvojno: osebno i skupno: *Osebno ali posebno duhovno vodstvo* je to, ka duhovniki, duhovni vodniki vodijo vsakšo dušo posebi; posebi majo na njo skrb, posebi jo včijo, opominajo, tanačivajo, tak, kak če bi samo to edno meli na skrbi. Tak je vodo Gospod svoje apoštole, Lazarovo sestro Marijo, Nikodema itd. To je bilo osebno duhovno vodstvo. Tak je Bog določo vodnika največksemi apoštoli sv. Pavli. „Bio je pa v Damaski neki vučenik, po imeni Ananija, šteromi je Gospod rekeo v prikazni: „Ananija!“ On je pa odgovorio: „Tü sem Gospod!“ I Gospod njemi je pravo: „Vstani i pojdi v vucico, štera se zove „Ravna“, i popitaj v hiši Judovoj po nekom Taržani, Šavli po imeni; ár, glej, on moli i je zagledno v prikazni, ka je stopo mož, po imeni Ananija, i je položo na njega roke, ka bi spregledno.“ Dela ap. 9. 9—12. Tak se je Bog poslužo pri spreobrnjeni sv. ap. Pavla duhovnoga vodnika Ananije. Tak je Bog vodo vse velke svetnike i svetnice i vodi tüdi nas. Osebno duhovno vodstvo se prinas navadno vrši pri sv. spovedi. Ne je pa potrebno, ka bi ravno spovednik mogeo biti osebni

dühovni vodíteo, je lejko tüdi drügi, je pa lejko tüdi spovednik. Posebne dühovne vodnike so meli v istini velki svetniki i svetnice, štere je Bog šteo potom toga pripelati na veliko stopnjo popolnosti i svetosti. Zato so izredni dühovni vodniki poseben dar boži. Mi se bomo mogli zadovoljiti z rednim dühovnim vodnikom, ki nam je naš spovednik. Zato je potrebno, što šče v istini živeti dühovno življenje, ka si zvoli, kelko le mogoče, rednoga i stalnoga svojega spovednika, šteri je potem zednim osebnü dühovni vodnik. Njemi se more düša odkriti, potožiti, prositi ga za tanače itd., teda za vse ka potrebüje. On pa jo vči, opomina, podpira, varüje, skrbi za njo i jo očiščava od grehov. Dühovni vodnik teda več dela kak navadni spovednik. Navadni spovednik človeka samo spovejo i odvežejo. Dühovni vodnik pa ešče na vse drügo morejo paziti, kak vidimo.

2. Sküпно dühovno vodstvo pa je v tom, ka düšni pasterje vse düše, vse vörnike vodijo sküпно: sküпно je včijo pri predgi i krščanskom navuki, sküпно njim zapovedavajo i je ravnaajo, sküпно opravljajo z vörniki službo božo: sv. mešo, večernico, križno pot, šmarnice, rožni venec itd. To dühovno vodstvo se vrši v tom, ka dühovni paster vodi svojo faro, püšpek svojo püšpekijo. To je sküпно dühovno vodstvo. Je to potrebno, ár to je fundament za vse drügo. Vrtnar, kda šče saditi, more svoj vrt, ograd pognojiti, zorati, obdelati i zasaditi; kda ga pa zasaki, te pa posebno skrb more meti za finejše reči, za posamezne cvetlice. Posebi je zalevle, posebi obrezavle, sunči, zrači itd. Tak dela tüdi vrtnar gospodovih goric: Vse obdelava, vse vči, ravna i vodi, ali more ešče za posamezne meti posebno (osebno dühovno vodstvo) skrb i brigo.

Splošno dühovno vodstvo se pa nekelko páli more porazdeliti po stani. Posebno vodstvo potrebüje mladina, deca, odrasla mladina, dečki i dekle; posebno stariši, zakonski. I tak se pravilno i dobro dühovno vodstvo porazdeli na stanovsko vodstvo. *Zato uspešno i moderno düšno pasterstvo prihaja v stanovsko düšno pasterstvo.* — I to i takše düšno pasterstvo se vrši potom stanovskih organizacij: Za deco „Otroški vrtec“, za mladino; „Marijine družbe“ i „Kat. akcija“ za zakonske posebno „Kat. akcija za odrastle“, „Tretji red“ itd. *Stanovsko düšno pasterstvo brezpogojno žele stanovske navuke vsaki mesec. Brez toga sploj dühovnoga vodstva nega.* Zato so za dühovno vodstvo ne zadostne navadne bratovščine, ki so brez navukov, brez vodstva; te so pomoč dühovnomi življenji, gojijo i pospešüjejo pobožnost; ali fundament za to pa je dobro vodstvo.

(Dale).

Življenjepis svete Zite, služeeke dekle, patrone služkinj.

2. Zita stopi v mesti Lukka v službo.

12 let je bila Zita stara, gda se njoj je žela spunila. Oča jo je odpelao v mesto Lukka. Poslovila se je od prelüblene matere, štera je s skuznimi očmi blagoslovila svoje dete; v edno roko je vzela po tistokratnoj navadi košarico, v drugo pa mali zavitek, v šterom je bilo nekaj perila. Po tom, gda si je zbrisala skuze, je zapüstila rodno ves; ne je znala, če se gda povrne ali ne. Prispevši z očom v mesto, sta šla k gospodi Pagano de Fatinelliji. Gda je te komaj zagledao ponizno i lübeznivo deklico, jo je včasih vzlübo i jo vzeo med svoje osobje. Prišla je žalostna vöra ločitve; oča gda je vido, pri kakšoj dobroj družini bode njegovo dete, se je vdao v svojo usodo i se lübeznivo poslovo od hčerke, pa njoj je dao razne opomine — Oča je te ešče ne mislo, ka bode njegova hči ednok Fatinellove hiže najlepši kinč, ka bode ta sirmaška veška deklica angeo čuvar vsem tistim, šterim je na zemli služila, ka bode patrona domovine, v prvom redi zavetnica tistih, šteri hodijo po istoj poti, kak je hodila ona i se trüdijo priti v nebesko kralstvo.

Po odhodi oče se je čütila Zita jako ostavleno, čeravno jo je dosta lüdi obkolilo, ar je ne vidla matere, ne očé, niti ednoga poznanoga obraza. Kak najmlajša med služinčadjov, je morala ne samo edno bolečo i sirovo reč od starejših tovarišic prenesti, štere so jo ne lübile, nego na vse kraje so jo pošilale, a same so med tem z nepotrebnim i nespodobnim govorenjom zapravlale čas.

Nazlük tomi, ka njoj je za verno delo nišče ne bio zahvalen i njoj ne privoščo dobre reči, je Zita rada služila drüгим, ar je znala, ka se to Bogi dopadne. Že v rodnoj hiži se je navadila moliti i delati, toda samo tü je v istini spoznala, kak velki kinč majo vsebi ete reči: „Dva klüča majo nebesa, molitev i delo; to tü, ovo tam blagoslavla!“ Delo i molitev so jo obvarüvale vsakoga hüdogo i nevole i so jo vzdignole na najvekšo i najzvišenejšo stopnjo krščanstva.

Ne daleč od hiže družine Fatinelli, je bila cerkev sv. Fridrika, štera je dobila ime po püšpeki, ki je bio nekda püšpek mesta Lukka i šteroga zemelski ostanki so počivali tam. —

Zita je v toj cerkvi pozdignola k Gospodi Jesuši svoje skuzne oči i srce, njemi je posvetila svoje skuze, delo i trplenje. Če njoj je samo dužnost i čas dopüščao, je vsakši den zajtra

rano, gda je ešče vsakši sladke senje spao, z najbole vročov i najglobokejšov pobožnostjov poslušala sv. mešo, ar je znala, ka pride po najsvetejšoj daritvi boži blagoslov na človečanstvo. I tak je tüdi bilo; kak je negda Putifarovo hižo na priprošnjo nedužnoga Jožefa, tak je zdaj Fatinellovo hižo po Zitinoj priprošnji, blagoslovo Gospod.

Ka bi obvarvala svojo nedužnost, se je vzdržala vsega ka bi njoj bilo v nevarnost, kak: plesa, veselic, cifrastih oblek, spominjajoč se reči sv. pisma: „Što lübi nevarnost, se v njoj pogübi.“ Ar je mislila na to, ka telo zna premagati düšo, je svoje telo trpinčila.

Nosila je prosto lenovo obleko, v zimi i v leti je hodila bosa i je ne spala v posteli, nego samo na podi. Zmerna je bila v jeli i pili i ka so drügi ne šteli pojesti, se je njoj vidilo za najboše. Dosta se je postila i ka je s tem prišparala, je delila siromakom, ar je bila molitev i dobro delo največke veselje njenoga srca. Nasproti sebi je bila jako stroga, nasproti drüгим pa jako popüstliva i ponizna. Te njene lastnosti je pisateo, ki je opisao njeno življenje, jako hvalo i pravi, ka je 48 let služila pri ednoj družini i se je nikdar ne z niednim svadila ali skregala. Svoje telo je nikdar ne cartala, samo potrebno spanje si je dovolila i je pogosto pravila, „ka nemarnoga človeka življenje, šteri ne spunjava točno svojih dužnosti, leži na slabom fundamenti. Vzlübiti trbe delo i ž njim trüd, ki hodi z delom. Srečni so tisti, ki so svoje življenje tak vredili, ka vsepovsedi spunjavlejo božo volo.“ Iz teh reči včasih spoznamo, kak popolna i prava je bila Zitina vera. Tak je ne bilo delo za njo kaštiga, nego drago pozvanje, brez šteroga je sčasoma več ne mogla biti; delala je vsikdar več, da bi jo Bog zato bole hvalo i da bi si zaslužila večno plačilo. Po tom je lahko pravila s sv. Pavlom, da je delala od vseh najbole, ar je od vseh najbole vroče lübila Gospoda.

Njeni življenjepisci večkrat omenijo, ka je marljivo pomagala tovarišicam pri deli v hiži. Ne je bila takša, ka bi te, gda je opravila svoje določeno delo, mogla z prekrižanimi rokami sedeti; delala je i pomagala drüгим tak dugo, dokeč so ne vsi opravili svoje delo. Vsikdar je molila, ar je v mislih mela ta sveta deklica vsikdar Boga. Zitino življenje je na zvüna bilo ravno takše, kak vse ostale držine, nego pod tov zvünešnostjov je ne bila vsakdenešnja düša. Zita je zaednok samo nezatna i drobna dela opravljala, a z veseljom i točno z resnov vesnostjov, zato, da bi s tem zaslužila Bože zadovolstvo. Dale.

Novo pokolenje delavske mladine.

Mesto uvoda naj razložim ime „žosist“. „Jeunesse Ouvrière Chrétienne“. Krščanska delavska mladina, po začetih črkah J O C, zato se člani zovejo les „jocistes“ (francoska izgovarja: žosist.) Njih domovina je Belgija, njihov oča je duhovni oča kanonik Cardyn. Njihovo delo? — Poslušajte!

Rani vlak iz V... za Liège (Liež) je vsakšne zajtro nabito pun najbolje različnoga delavskoga sveta. Moralno ozračje v vagonaj je hujše kak fizično. Falotje izkoriščajo posebno kmico za časa vožnje skoz tunel. Nekelko žosistov je začalo s poštenimi, zabavnimi pogovori. Opominali so tudi konduktera na zakon, načelnika postaje i direkcijo. Po ednom meseci se je z istim vlakom lahko vozo tudi najbolje sramežlivi človek...

Na maloj postaji Carabine (Karabin) je vsakšne zajtro natičeno puno do 100 delavcov i delavk v voskoj čakalnici 3. razreda. Se razmi, ka so posledice ne izostale. Žosisti prosijo železniško upravo: odzdaj delavstvo mirno sedi v čakalnici 2. razreda, ki je bio dozday prazen, poleg njega pa so duše mirale.

*

Delavke velikih fabrik L. i B. v A. so zednim javne nečistnice. Žosistkinje z žalostjov gledajo duševno smrt sester. Ne bi bilo mogoče povrniti ta življenja Življenji? Vnoge ostavijo svoje bogše službe i pridejo v te fabrike. Cele mesece jih je sprevalao šatanski guč i smeh pokvarjenih delavk. Žosistkinje so vsaki den pri ranoj svetoj meši i pri svetoj meši i pri svetom prečiščavanji, v nočnoj kmici pa njih trüdnne prste ovija rožni venec, na igre več ne hodijo, mesto zabavnih knjig čtejo poučne, mesto tovarišicam davajo vekšo miloščino siromakom, same se pa postijo. Pomali se začnejo stare delavke čüdivati, nešterne se bližajo skrivoma — kak Jezuš i Nikodem — i prosijo za sprejem v društvo. Nikodemov šepet se širi od vüst do vüst: po ednom leti je prek pol delavk bilo v tabori žosistk.

*

Delavnica št. 17. velike fabrike v L. Moški i ženske, dečki i dekle majo grde jezike. J. V. je močen dečko dvajstih let, žosist. Bog njemi je dao dober jezik. Pogodi se za delo v toj fabriki. Že prvi den se vsi držijo za červo, takše prekosnice jim je pravo. Tü pa tam socijalisti probajo guč povrniti na zamazanijo, ali njegovi bistri odgovori jih osmešijo. Naskori so vsi na strani veseloga žosista; zedinim zavüпно odkriva socijalno blago nepoznanih papovih okrožnic i za nekaj časa so žosisti skupina, s

šterov računajo. Mati toga žosista je pa zapazila, da njeni sin že dolgo ranej stanüje, da bole pogosci vživa krüh angelski, da večkrat zajtrk i večerja ostaneta nedoteknjena, da že dolgo ne kadi, spoznala je, da ide za potniki, štere trbe povrnoti na pravo pot.

*

V ednom oddelki talilnice v S... med 25 socijalisti dela tüdi žosist N. G... Nedavno je v isto delavnico prišeo 15 letni sin ednoga marksista. Žosist ga šče pripelati v cerkev, ali oči socijalistov stražijo. V ednom popodnevom odmori se njemi pridruži žosist, iz žepa njemi gleda naslov lista „J O C“. Dečko radovedno segne za glasilom, žosist ga zadrži i dene list v notrašnji žep. Drügi den znova šče viditi časopis. Žosist ga razgrne i čteta. Žosistovski tjednik jima je postao najtečnejša duševna hrana, ki sta jo v dugih razgovoraj dobro prebavila. Posebno

Jezušek, večni Bog, je bogao svojo mater Marijo! Glej kak se da voditi od njé! Pa bogao je tüdi sv. Jožefa, svojega hranitelja, ki je bio zastopnik njegovoga nebeskoga Oče. Bogaš ti tüdi, sin i hči, svojega oča i mater, šteriva sta mesto Boga i bože Matere daniva tebi za varstvo?

je dečka prijelo članek „Poštujte mlade delavce“. Kda so lepoga dneva njegovi vnogo starejši sodelavci i nadzorniki začnoli — kak navadno — s svinjarijami, jim je moški potočo: Vi vsi ste zamazanci pa bi šteli tudi mene zblatiti, nego ne bi vam bilo drago, če bi tak delali z vašov decov... Starim so se oči odprle. Žosist je za toga novoga apoštola darüvao 18 mesecov tihoga včenja i duge, duge molitve.

Tak bogajo žosisti reči Kristušovoga namestnika: „Da se znova pripelajo h Kristuši razni stanovi lüdi, ki so ga zatajili, je pred vsem potrebno, da se med njimi samimi vzgojijo pomočniki Cerkve, ki razmijo njih mišljenje, njih težnje, ki jim znajo gučati v srce z jezikom bratske lübezni. Prvi apoštoli, neposredni apoštoli delavcov bodo delavci, apoštoli industrijskoga i trgovskoga sveta bodo industrijci i trgovci...“ („Quadragesimo anno“.)

Teh Kristušovih borcov je v Belgiji 85.000, v Franciji prek 40.000. Že so prebrodili Ocean, prišli so v Afriko, pripravljajo se za Ažijo. Ž njimi neprestano raste podoba raspetoga Jezusa v novopoganskem sveti, celom sveti.

Njihovo glavno orožje je gvüšno nadnaravno, med naravnimi sredstvi pa prvo mesto zavzema — tisk... („Život“)

Kristuš Krao.

K leti bo 10 let kak je vpelani novi svetek Jezusa Kristuša Krala. V svetom leti je bio oznanjeni, novi je ali itak stvari tak kak krščanstvo. Stiska časa, rastoča nevera je povzročila, da katoličani tem bole jasno priznavamo, da je včlovečeni Bog vladar vsega stvorjenoga. Kakši ponos nas mora napünjavati, da mammo takšega Boga. To je nekaj močnoga, nekaj, ka zgrabi posebno mladoga človeka. Naš Krao ma vse lastnosti v največšoj meri. Pogledimo jih nekaj!

Najčistejši je! Povejte, ka bi se zgodilo, če bi vi pravili: Što izmed vas mi more dokazati kakši greh? Jelte, ka bi se vam vsi smejali. Jezuš je pa to pitao svoje smrtne sovražnike, pa so mučali kak grob i rdečih obrazov, s povešenimi očmi odhajali. Naš krao je kak sunce v poudnevnoj svetlosti, brez najmanše sence vsakše nepopunosti; pred njega vročinov se nišče nemre skriti, On preiskava srca i obisti, stoji zapisano.

Bodimo kak svetlo čisti žarki našega Sunca, Kristuša Krala!

Najtreznejši je! Joj, te nam pa nikšega veselja ne vošči, niti kupice vina ne? A ne, vej je pa svojo prvo čüdo včino na gostüvanji, tak, ka je vodo spremeno v vino, prek 10

akovov, ga je bilo. Liki na tistom gostuvanji je ničče ne bio pijan! V tom je razlika: Bog ti vošči vino, ali prave mere se drži! Še to čujte: tudi svojo zadnjo, največje čudo je včino z vinom: pri zadnji večerji ga je spremenilo v svojo najsvetejšo Krv. I zapovedao je, da se to ponavlja v Njegov spomin do konca sveta: na naših oltaraj pri vsaki svetosti meši. Kak će bi nadaljuvao svojo prvo čudo i dopuno ...

Vino razveseljava človeče srce, čemo v božem Pismi. Pa eto tudi tam čujemo: Bratje! Bodite trezni i verostujte, ar vaš nasprotnik šatan kak rjoveči lev okoli hodi i išče, koga bi požro.

Najponiznejši je! „Včite se od mene, ar sem krotek i od srca ponizen“, tak je Sam pravo. Ne žele, ka bi se včili od njega čude delati, ne tak gučati, ka bi se vsi čudivali; ne, od Njega bi se naj navčili poniznosti. Kak se je Jezuš ponizao v svojem najvećšem svestvi: skrio se je v neznatno sveto hoštijo: samo njena okroglost nam guči od edne bože lastnosti, od neskončnosti, od neskončne poniznosti. Zaistino, samo bela more biti hoštija: to je nepopisani papir, na šterom človeča roka nikdar nede mogla pisati, ar nikdar ne najde izraza za to...

Ponizao je samoga Sebe s tem, da je bio pokoren do smrti, i to do smrti na križi. Zato ga je pa tudi Bog zvišao i Njemi dao ime, ki je nad vsemi imeni, da se v Jezušovom imeni prigne vsake koleno teh, ki so v nebesaj, na zemli i v pekli; či ne zdaj, nakonci sveta gvušno! To so bože reči.

— — —
Prosimo našega Krala, naj nam da bar tenjo teh Svojih lastnosti, vej je Njegovo Srce bogato za vse, ki je zazavaju. —

Mesec čisla.

Oktober je mesec, ko vse spravljamo v shrambe. Za telo skrbimo i vozimo zadnje pridelke domov. Za telovno življenje skrbimo mogoče še preveč, zato nas mati Cerkev opomni na duševni žitek: tudi duša potrebuje hranu, da more rasti vedno bolj v Bogu podobnost. In kaka bo do smrti tela zrasla, taka bo na veke. V nasprotju z zemeljskimi zakladi, ki jih lahko rja sne, odnesejo tatovi, na kratko, ki so minljivi, so duhovne dragocenosti nesmrtni. To mati Cerkev ve, zato v oktobru mesecu da v roke svoji deci sveto čislo. Kar mati da, je vedno dobro, kar mati Cerkev da, je pa najboljši. Zato nekaj misli o tej pobožnosti.

Rožni venec je skrivnost katoličanska, je molitev, ki jo najbolje misleci razumejo, globoki ljudje, in to je lahko tudi najboljši reven kmet ali dninar; navadno ravno tu najlepše duše

najdemo, da se izpolni Pismo: Osramotil sem modrost modrih — tistih, ki jih svet ima za pametne, pa niso, ker ponižni niso, in prevzetnim se ustavlja Bog, zakrije istino pred njimi in odkrije jo „ponižanim in razžaljenim“, ki Njega iščejo.

Prepričajmo se na molitvi sami, da je veličastna. Kako mogočno začenja: Verjem — slovesna izpoved, ki so jo stoletja izoblikovala, ki so se borili zanjo največji učenjaki prvih stoletij krščanstva, učenjaki, pred katerimi prava svetna veda spoštljivo obmolkne: to so božji ljudje, svetci. Le premišljujmo to krasno molitev, počasi izgovarjajmo in skušajmo vse razumeti; tu je v najbolj jedrnati obliki izraženo bistvo katoliške vere.

Potem pa Gospodova molitev, Oče naš. Da bi o tej kaj govoril, je nepotrebno, saj nas je sam Gospod tako učil moliti in njegove besede so za vse kraje in čase. To je in ostane vedno biser molitve, vzor za vse ostale.

In Zdrava Marija — pozdrav angelski, blagoslovljena — pozdrav Elizabete in sveta Marija — naša ponižna prošnja. Danes se proslavlja žena, večkrat nedostojno, vsak dan skoraj drugače. Tu pa mi na način, ki je tudi v stoletjih preizkušen, slavimo največjo ženo vseh časov in krajev, kronano od dvanajstih zvezd in kača greha pod njenimi nogami, v naročju pa — sam Bog. Devica, ki je žalostna pod križem stala in vseh nas Mati postala, ko ji je srce prebodel sedmeri meč, ko ni bil živ na križu Sin njen več.

Pa prosimo za vero, upanje, ljubezen, za tri glavne čednosti! In spremljamo mladost življenja Sina božjega — pri veselem delu venca rožnega. Počastimo presveto Trojico in začnemo.

Ki si ga Devica od svetega Duhá spočela. Enkrat sem videl sliko: Od Boga Očeta je izhajal kakor sončni sij k Mariji in v tem siju Sinko Dete, na rami Marijini pa sveti Duh: golobček bel. Marija je ponižno sklonjena pričakovala.

„Ki si ga Devica pri obiskovanju Elizabete nosila.“ Kakor monstranca gre Marija preko gor, zlata monstranca z Jezusom, ki blagoslavlja vse okrog. In angeli ji trosijo cvetlice na stezice. Poleg pa ponižni varuh sveti Jožef.

„Ki si ga Devica rodila“ — v skrivnosti polni noči. O tem pa raj ne govorim, da ne uničim lepih čustev in spominov, ki jih vsak ima na noč božično, na polnoč in jaslice, na naše petje, razsvetljava v cerkvi in k cerkvi in na vse lepo tiste dni. —

„Ki si ga Devica v cerkvi našla“ — dvanajstletni Jezus je učil pismarje, jim razlagal Pismo. Je tesarjev sin to? — Jožef in Marija ga pa v strahu iščeta. In kak odgovor, ko ga najdeta: „Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je Očeta mojega?“ — Dvanajstletni Jezus v cerkvi! —

Pa žalostni del. To je pa drāma, največja tragedija, skrivnost rešenja. Uvod: ponižno prosimo, da se prav spomnimo dogodkov in trdne sklepe naredimo za življenje.

„Ki je za nas krvavi pot potil“ na Oljski gori. Golgota je videl in speče učence. „Naj gre mimo mene!“ — „Ne moja, ampak tvoja volja se zgodi!“ In angel ga je okrepčal.

„Ki je za nas bičan bil“. Bog bičan od človeka, večna skrivnost. Od strahopetca bičan: Ne najdem na njem krivde! — Bičati ga dam, potem pa izpustim. Pilat, Rimljan, pa taka logika in — ironija. Je pač imel slabo vest, zato pa hotel masi („ulici“ bi danes rekli) ugoditi.

„Ki je za nas s trnjem kronan bil.“ Saj se ga je ustrašil, „Ecce homo“. Je to še človek? Ta razbičan mož, ogrnjen z raztrganim, zamazano rdečim, s starim vojaškim plaščem. In s trstiko v rokah pa s trnjem venčan. po licu v curkih lije. Pa veličastnomirno gleda, žalostno prašuje divjo množico: Kaj sem ti storil, ljudstvo moje? Za dobrote hočeš: Križaj ga! — Kri so zavohali, zdaj ne odnehajo! — Moj Bog, tam sem pa jaz! Kot v ogledalu vidim. In kak kričim: Na križ, na križ! Zverinski je obraz moj! — Odpusti, odpusti; ne bom več — s tvojo milostjo krepčan. moj Bog!

„Ki je za nas težek križ nosil“; je najdaljše dejanje v igri, z najbolj ginljivimi prizori: saj trikrat pade, sreča Mater in žene plakajoče, Simon iz Cirene mu pomaga in Veronika obriše znoj, „zato ji da spomin obličja svetega“, saj še na zadnji poti le tolaži in deli dobrote.

„Ki je za nas križan bil“ je pa najveličastnejši prizor. Med nebom in zemljo Bog visi. Rok bolj razširiti ne more, zato tudi kot tak največ privabi — kot je to sam oznanil: ko bom povišan, bom vse vlekkel. Božji magnet, razpet iz časa v čas — do konca vekov kralj veseljstva.

Kot klasična petdelna drama je ta del.

Pa častitljivi?

Ta je dostojanstven, visok.

Naj Jezus vodi žitek naš: misli, besede, dela.

Lepša želja ni mogoča.

„Ki je od mrtvih vstal“ je istina, ki je podlaga naši veri. Na njej je Pavel že strmé gradil. Pri tem se spomnimo Petra in Janeza apostolov in žen, ki so ga iskale, posebno Magdalena; zadnji se prikaže kot vrtnar pa ga spozna in vzklikne: Rabi — Učenik! — Nikar se ne dotikaj! — Zgodba Tomaževa pa vero utrjuje. In učenca v Emavsu: Mračni se, ostani Gospod — tudi danes!

„Ki je v nebesa šel“, da nam pripravi bivališče, da duše reši, ki so v predpeklju (pekla „trnác“) čakale. — Oblak Ga je

zakril. Da, pošlje svetega Duhá. — Naj bo za mene tudi prostor, molim vdano.

„Ki je svetega Duha poslal“, to je pa krst, ognjen, ki je apostole osrčil, da so ga oznanjali in mogli zanj trpeti. Tudi nas razsvetli sveti Duh pri birmi, „da spoznamo, kar je prav in se vedno veselimo Njegove tolažbe“.

„Ki je tebe Devica v nebesa vzel.“ Tretji dan po njeni smrti je prišel v Jeruzalem Tomaž apostol in bi rad njen grob — v vrtu Getzemani — pogledal, a ko so ga odprli, je bil prazen; legenda pravi, da so bile notri rože. „To so pa rože“ bi zapisal pokojni pisatelj Ivan Cankar in sanjavo zastrmel.

„Ki je tebe Devica v nebesih kronal.“ Kraljico imamo v nebesih, ki prosi za nas, najmogočnejša kraljica. Zatekajmo se k Njej, saj Mater Sin najraj usliši.

Še se spomnimo trpečih v purgatoriju, saj so tam morda naši starši, sestre, brati in sorodniki. Sicer smo si pa vsi katoličani v rodu, vsi ljudje, tudi pogani, so otroci enega Očeta, vsi smo deca božja, za vse molimo! Zaključimo s ponižnim „Dika bodi“ — in poljubimo znova petero Jezusovih ran, v njih je rešenje vedno, zlasti danes!

Pa molimo veseli del v pondeljek, v torek žalostni, v sredo odičeni in znova; veseli, žalostni, odičeni — četrtek, petek, sobota. In v nedelo odičenega ponovimo — kot bi hotela Cerkev reči: odičeni bomo najdalje, — da v nebesih vekomaj.

Blaženi Herman Jožef.

Da bi ga ne premagala poželenja, je stopo v samostan belo oblečenih premonstatov (ime pride od latinskoga „praemonstratus“ = naprej pokazani; njihovimi ustanovitelji najprej, svetomi Norberti, je bio od samoga Boga pokazani kraj, gde naj zida prvi samostan) v Steinfeldi. Ar je bio premladi za večne oblube, so ga poslali na včenje v Frizijo. Že tu se je posebno zavpno zatekao k Mariji kak „Stoci modrosti“. Svoje učitele je pitao: Zakaj naj trgam lelije med trnjom — lepe misli iščem pri poganskih pisatelaj, — kda je takša nevarnost, da se ranim?

Po dovršenih včenjaj je prišeo nazaj v Steinfeld. Postao je dvorjenik v obednici. Jako ga je bolelo, da je zdaj meo premalo časa za molitev i duhovno čtenje. Marija, najbogša učitelica, vej je tistoga nosila pod srcom, v šterom so vsi kinči modrosti i znanosti, ga je podevčila, da je Bogi bole prijetno, če bratom izkazuje lubezen, vej je tudi Njeni Sin ne prišeo, da bi Njemi dvorili, liki On je drugim dvoro. Odsegamao je tak rekoč letao

pri dvorbi. Žalost, ki njemu je kalila jasnost spoznanja, je minola, v duši je zavladao boži mir. Spoznao je, da je na zemli naš deo delo i komaj na drugom sveti pokoj gledanja. Zarazmo je reči zaročnice v Visikoj pesmi: Od sunca sem rjava v boji z decov lastne matere — delam, zato bom pozvana tudi v vinsko klet večne ljubezni. Tudi Marija je bole ljubila premišlavanje, pa je li hitro šla dvorit k tetici Elizabeti, kda njoj je angeo povedao, ka ta še prle sina dobi.

Kak pobiraš je posebno pazo na to, da bi med delom očuvao duševno zbranost. Vnogo i ostro se je posto, vekši deo noči premolo, kratko spao na golom lesi, z glavov na kamni. Posebno rad je hodo v cerkev: obisk Najsvetejšega njemu je bio kak či bi prišeo v ograd, pun najbolje dišećih rož. V redi je navada, da pri reči „Marija“ pokleknejo (svetke se samo priklonijo): naš Herman se je večkrat, gda je bio sam, ešče nakla vrgeo. Marija ga je zvala za prijatela, pri Njenoj podobi je iskao v težavaj pomoč. Prijeo se ga je naziv „Jožef“, naj bi trpo za Jezusa kak te skrbni čuvar svete Družine. Vnogokrat je morao dugo moliti, da bi zadobo kakšo milost: Bog ga je vado v stanovitnosti. Ednok so prišli ropari v deželo; zavolo vnogi skrbi, da bi samostan kem bole vtrdo pred njimi, je opusto nikelko svojih pobožnosti do Marije, pa ga je z žalostjov opomenola, da je Njeno varstvo močnejše kak vsakšega človeka, da jo Bog poslušne bole kak vse svetce, da njenoj priprošnji deli vse milosti. Pomagala njemu je tudi v najmenših telovnih potrebščinaj.

Zraseo je v moža na duši i teli, postao je duhovnik. Zdaj njemu je Bog nalagao vekše križe, naj bi bio vsikdar bole spodoben tistomi, ki je po svetom križi odküpo sveti, šteroga Mati je v siromaštvi živela. Želodec njemu je ne mogeo obdržati hrane, glava je bila izsüšena. Marija ga je toti od obojega ozdravila, ali oslabelost njemu je ostala do smrti. V svetek je morao prenašati vekše trpljenje, pri tom ga je tolažila s. Orša i tovarišice mučenice: po dugih prošnjaj je dobo glavo edne izmed njih, male Gertrude, pa jo pobožno častio. Na vzgledi Kölnskoga nadškofa, svetoga mučenca Egelberta, je spoznao, da je tudi v sveti mogoče postati svetec. Bio je spoznani za vrednoga, da je dobo milost redne zbranosti pri s. meši; pri tom je dobo včasih tudi dugo zameknjenje. Tudi s telovnimi deli je pomagao po sosednij samostanaj. Duhovno premišlavanje njemu je večkrat okrepilo tudi telovne moči. Vsikdar je hvalo dobra dela drugih, če je pa pogovor prišeo na njegova, ga je naskori znao spretno zasükati na druga dugovanja. Če je koga tudi v najmenšoj stvari razžalo, včasi je ponizno proso za odpüšćenje. Skromno obleko si je sam krpao. Znao je skriti biser v školko, vej ga je tolažila

zavest, da Bog vse vidi. Edini njegov pomočnik na mnogih potaj je bila mala palica. Šatan ga je večkrat med molitvijev napadao, premagao ga ne. Angelsko čisto prijateljstvo s pobožnih cistercijankov ga je podpiralo v duhovnoj rasti; na njeno prošnjo njemu je bilo tudi telovno življenje podugšano.

Marija njemu je zapovedala, naj Njej na čast razlaga visiko Pesem pesmi iz svetoga Pisma. Pri tom je Bog pokazao, da tisti, ki so čistoga srca, ki so ne navezani na zemelska, najbolje razmijo Njegove skrivnosti. Kak Zveličar, se je tudi on podao na samotni kraj, i tam pisao razlago. Ednomi sobratu je Bog na čudoviti način nazvesto, kde bo Hermanov slavni grob.

Proti koncu je hodo k pobožnim sobratom i v molitev priporača duhovnika, ki naskori vmerje; imena je ne šteo povedati: bio je on sam.

Tudi je napovedao, da pridejo nad samostan težki časi, za tem pa znova veseli: oboje se je spunilo.

Zadnja leta je bio posebno skušavani od nečistosti, med svetov mešov pa od gizdosti; prestrašeni je nekaj časa opusto sveto mešo, nato pa bio rešeni po zarotitvi sobrata duhovnika.

Posebno ostro je vzdržavao štiridesetdnevni post.

Zadnje leto, na Cvetno nedelo, je bio izredno zdrav, naslednji tork je vlegao. Vmro je 7. aprila 1241. Sam je prle pokazao mesto, gde ga naj zakopajo. Na zapoved kölnskoga nadškofa so sestre, v šterih samostani je vmro, mrtvo telo povrnole njegovomi samostani v Steinfeldi; iz vlažnoga groba so ga izkopali ščista nepoškodüvanoga.

„Blagoslovljeni, ki prihaja v imeni Gospodovom!“ je spevalo ljudstvo s prižganimi svečami v spre vodi, gda so ga nosili v Steinfeld; tu ga zakriva mramorna plošča. Dosta jih je prišlo z zavüpanjom k njegovomi grobi pa jih je ozdravo na duši i teli.

Vnogo toga se čuje jako neverjetno. Ali što naj jasno loči reči zasenjane Marije pri Jezušovih nogaj od razumske govorice Marte? Sestri sta si: lübeče prekine edna drugo, pa ne veš kda.

Naj naš razumarski čas bar čte nekaj od preprostosti srednjega veka, naj bar za hip pogledne v vero, šteroj je ne nika nemogočega, ki gore prestavlja, silno vero, ki primora nevidni svet, da se pokaže v podobi, dostopnoj tudi telovnim očam.

Ta vera je nezaslühena i nezaslühлива milost.

Daj nam jo, Gospod, da bomo tudi vüпали bole, posebno pa lübili: blišnjega kak samoga sebe, tebe pa bole kak vse drugo, ka si stvorio.

Življenjepis je povzeti po latinskem rokopisi, ki ga je ostavo blaženoga Hermana Jožefa tedašnji prior (samostanski poglavar.)

(Po Kaulen-i)

Sčipki.

Ko se slovesno od doma poslavljáš,
sprejmi to rdeče cvetje,
in kakor očetov zadnji glas,
čuj njih silno petje:

To je pesem moči
in življenskega boja,
na cvetju tem
je sled krvi,
na listju vsem
znak znoja.

Za tvoj današnji dan,
za vse do diha zadnjega,
ko boš, sam darovan,
prejel plačilo od Boga.

Trnje te rože obdaja,
o žuljih govori
očetovih dlani,
srcé osvaja . . .

To bodi najlepši spomin
od očeta v življenje,
dar srčnih globin,
kjer je božje šumenje. —

Lelije.

Glej šopek teh lelij belih,
ni kakor zlati kelih?
In koliko skrivnosti v njem,
poslušaj, da povem:

Že hišica bela
se je v njih sij odela.
Pa to je najmanj,
njih polna vsebina
je misel materina
in čas njenih sanj.

Ko si prišel na razpotje
in krenil na novo pot,
za mater ganotje,
ki ve zanj le Gospod.

Zdaj se je v belino rož najslajše skril,
kar je srcé kdaj vžilo:
sama bela hostija,
ki nosi Jezusa . . .

Zato je zadehtelo to belo cvetje,
skozenj je hitelo kot angelov petje:
Te bele rože o svetih obhajilih pozvanjajo,
ki ti jih danes svatbice poklanjajo . . .

(Pozdravi za novomešnika g. Berden Jožefa v Bogojini).

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

III. del: Po smrti.

1. poveličana.

Pri sv. Tereziki se je čudovito izpolnila Gospodova beseda: „Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu“.

Največkrat ostanejo ti sadovi zemlji prikriti. Šele v večnosti jih bomo gledali in občudovali. —

Sveto Tereziko pa je Gospod že sedaj neizmerno poveličal in pokazal divno setev, ki so jo obrodile njene molitve in žrtve.

Skrivnostno razsvetljena o svoji prihodnosti, je obljubila, da bo trosila dež nebeških rož in da bo njena rajska blaženost, zemljanom izkazovati dobrote.

Komaj je izdihnila, je zadehtela ploha obljubljenih rož... „Povest duše“ je že leta 1898 nastopila svojo apostolsko pot in romala v širni svet. Občudujejo jo papeži, škofje, duhovniki, skromni in učenj, verni in neverni.

Njene iskrene in preproste vrstice so našle odmev. Znanilki božjega usmiljenja so se namah odpirala srca.

Gospod, katerega je Terezija pridobila s svojo ljubeznijo in pozornostjo, se v velikodušnosti ne da prekositi. Tako je v življenju majhno in pozabljeno po smrti neskončno poveličal.

Izpolnil je vse njene nade. Do konca sveta bo na zemlji vršila svoje poslanstvo. Trosila bo rož in dobrot.

Neskončno Dobri je neizmerno nadkrilil njeno hrepenenje. Saj dovoli, da Terezika tekmuje z večnim Čudodelcem, ki je hodil po Judeji, Samariji, Galileji, troseč nepreglednih dobrot. Tudi o Terezikinih nebeških rožah lahko rečemo: „Slepi spregledujejo, hromi hodijo, govori se očiščujejo, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo in ubogim se oznanja blagovest“.

Mala Cvetka podpira apostolsko delo duhovnikov, izpreobrača grešnike, izganja hudobne duhove. Krivoverce vrača v naročje sv. Cerkve, nevernikom kaže pot h Kristusu. Mlačnim vžiga gorečnost. Goreče bolj in bolj posvečuje. Žalostne tolaži. Omahujoče podpira. Dušno in telesno bolne ozdravlja. Rešuje zelo težke in zamotane zadeve, prepire, tolažbe in sodnijske razprave. Brezposelnim daje časni in večni kruh. Trpinom neti pogum in vdanost, da vztrajajo na blagoslovljeni poti bogovdanega žrtvovanja.

Terezikina slutnja: „Vsi me bodo ljubili“, se je uresničila. — Dan na dan so prihajala v liziješki samostan, pa tudi sv. Oče-

tu številna poročila o Terezikinih čudežnih rožah. Navdušenje za Malo Cvetko je tako naraščalo, da je prefekt sv. kongregacije, kardinal Vico, izjavil: „Pohiteti moramo s Terezikinim poveličanjem, sicer nas bo ljudski glas prehitel“.

Število čudežev je tako ogromno narastlo, da so v januarju 1909 storili prve korake za Terezikino proglašenje blaženim.

Leta 1910 so prvič odprli grob male svetnice. Kakor je Terezika napovedala, je njeno telo popolnoma razpadlo. Povsem ohranjena pa je bila palma, ki so ji jo po smrti dali v roko.

Leta 1917 se je na lizijškem pokopališču vršila uradna preiskava Terezijinih ostankov. Ko so odprli svinčeno krsto, so opazili, da je razpadla tudi obleka, ki so jo bili pred 7. leti položili v rakev. Popolnoma ohranjen pa je bil svilen trak, z zlatim napisom: „Moja nebeška blaženost bo, zemljanom izkazovati dobrote“. — „Po smrti bom trosila na zemljo dež nebeških rož“. — Izredna Gospodova pozornost, — zato, da bo naše zaupanje v Malo Cvetko tem večje.

Proces proglašenja za blaženo je nepričakovano hitro napredoval. 14. avgusta 1921, na predvečer Marijinega vnebovzetja, so v konzistorialni dvorani v Vatikanu vpričo sv. Očeta prebrali odlok o junaških krepostih sestre Terezije Deteta Jezusa. To je bila prva uradna čast, ki jo je Cerkev izkazala ponižni karmeličanki.

11. februarja 1923 so v navzočnosti sv. Očeta prebrali odlok, ki potrjuje sv. stolici predložene čudeže.

Radi neizmerne koristi, ki jo bo češčenje Male Cvetke rodilo v krščanskem prenovljenju sveta, je sv. Cerkev Tereziko izjemno že po 28. letih postavila na oltar. Sv. oče Pij XI. jo je 29. aprila 1923 prištel blaženim in 17. maja 1925 svetnicam ter določil za njen praznik 3. oktober.

Slava, ki jo je dosegla mala žrtev Jezusove usmiljene ljubezni, se ne da primerjati s slavo nobenega drugega svetnika.

Pij XI. je 14. decembra 1927 vpletel zadnji biser v Terezikino svetniško krono. Imenoval jo je za posebno zavetnico vseh katoliških misijonov. Vsemogočni je s tem izpolnil hrepenenje in apostolsko gorečnost svoje ljubljenske. Sveti oče Pij XI. Tereziko zelo časti. — Nazval jo je „svetlo zvezdo svojega pontifikata“. Velikokrat je že poudaril, da mu Mala Cvetka vsak dan natrosi posebnih nebeških rož.

Marijinim plaščom, v nebeskom kralstvu. Tudi na duši te mladine se blišči krv Jezušova, dragocena, od vsega zlata i srebra dražja, štera se za njo prelejala, da bi se rešila i večno živela. Što jo reši? Što njej prinese katoličanskoga, Jezušovoga, svetoga Duha, da jo očisti, okrepi, posveti i spopolni? Što bo to?

Ti dobra mladina. Ti si pozvana, da ideš k pajdaši i k pajdašici pa jo pripelaš na dobro pot. Kak pa naj to napraviš? Kda bo tvoje delo sad rodilo? Če kaj dobroga naprej prineseš, se norca napravijo z tebe i se tvoje družbe ogiblejo? Ne boj se! Je sredstvo štero zmaga. To sredstvo je molitev z zatajivanjem. Jezus je pravo to. Njegova večna reč je: „Prosite i dobite!“ Pa: „To pokolenje se ne da z drugim pregnati kak z molitvijov i postom“.

Od vraga je to pravo. Od vraga nečistosti, pijanosti, gizdosti i vseh drugih grehov. Kajti oča vseh grehov je vrag.

Začnimo edno krščansko vojsko, draga slovenska mladina, za našo zgubleno mladino. Začnimo jo včas i s tem snopičom.

Vsi dečki in vse dekle, ki ljubite zgubleno slovensko mladino i jo ščete nazajspraviti k Bogi, opraviti v meseci oktobri sledeče pobožnost:

1. Vsaki den 3 krat eto zdihavanje: „Marija, na tvojo mladost te prosim, reši zgubleno slovensko mladino!“

2. Pristopi k sv. obhajilo ednok za povrnenje mladine.

3. Zataji se v tom, ka ne pogledneš, v kakšo obleko je što oblečen.

To opravilaj tečas, dokeč ne dobiš v roke drugoga M. Ogračka. Naj se pa spoznamo, što smo v službi za rešitev naše mladine, se oprósíte dragi mladenci i deklet, spíšíte se ykúp po faraj i javíte mi, keliko vas je, da potem z tem vekšim navdušenjom idemo na delo za rešitev pajdašov i pajdašic.

V ednom pismi se naj pošlejo imena iz cele fare. V Ogrački pa potem dobíte potrebne navuke, kak naj se vržemo na to lepo sveto delo. Prvo je molitev i zatajivanje, potem pa pride delo. Javíte vse na vredništvo M. Ogračka v Črensovce.

Ljubiteo mladine.

Kak grozno je trpo za nas naš gospod Jezus Kristus, kaže vsaki petek Neumaunova Trezika v Nemčiji. Ta pobožna deklica nosi Jezušove rane na telu, ne jej nikaj, skrvavi vsaki tjeđen, a po skrvavenji pali naednok ozdravi. Vse to so lepo popisali prezvišeni praški nadškoj, ki so bili pri deklici več vür i te zvünredne dogodke na lastne oči vidili. I popisali so je tudi. Njihova kniga je prestavljena s češkoga jezika na slovenskoga i dobi se v Celji pri družbi sv. Mohora. Ki jo šče meti, naj se zglati na našem vredništvi. Toplo jo priporočamo. Cena 14 Din.

V G A N K E.

z								a
o	v	d	n	š	e	,	e	l
m	t	e	j	p	v	o	r	a
t	š	l	a	—	n	t	e	i
e	M	i	e	b	n	e	a	v
l								i

Te slove, črke, litere tak zvrsti, da dobiš stavek, ki govori od sredstva za rešitev naše mladine. Ki vganko do konca oktobra dobro rešijo, dobijo za nagrado edno sveto mešo.

Pošta vsem naročnikom M. Ogračeka.

Oprosiijo se vsi širitelje i naročniki M. Ogračeka, ki neso ešče plačali letošnje naročnine popolnoma, da jo včas, kak te snopič do rok dobijo, poravnajo.

Oprosiijo se nadale vsi širitelje i naročniki, da stopijo s tem snopičom k odrašenoj mladini i njej ga dajo prečteti i jo oprosiijo, da si ga naročijo. Apoštolje bodite naročniki i širitelje, apoštolje, ki te pomagali našo mladino rešiti. Prle pa, kak snopič ponudite, zdehnite k Deteti Marijiki, naj reši našo mladino.

Dete Marijika, reši našo deco!

Mladenka Marijika, reši našo mladino!